

Людам треба допомагати

Євген Дудар

Нарешті, село. Нарешті, той крихітний куточок світу, де я виголосив своє перше "а-а-а". Нарешті, та вуличка, якою я щодня ескортував на пасовисько гусей.

— Добридень, дядьку Семене!

— Добридень, Богданку! У відпустку?

— У відпустку.

— Надовго?

— На місяць.

— То вже добре. Може, тепер та напишеш в газеті про ту баюру, що проти мене на вулиці.

— Може.

— До побачення!

— До побачення...

Як добре, що у відпустку я приїхав до свого рідного села. Така чудова природа, річка! Рідні, знайомі, товариші. Буду по тих Алуштах чи Ялтах боки відлежувати, за помідорами в довжелезній черзі стояти. Тут ось вийдеш на город, напасешся чого хочеш і як хочеш.

Не встиг переступити рідний батьківський поріг, не встиг почоломкатися з усіма, як той же поріг переступив сусід.

З приїздом тебе! Може б, ти написав у газету про те, як мені трактором плота поламали.

Мені незручно було відмовляти, і я сказав:

— Та подивимося...

Коли зайшов до магазину купити цигарки, продавець, моя добра знайома, радісно вигукнула:

— О! Добре, що ти припхав. Є один матеріальчик для газети... Напроти нашого магазину вже другий рік лежить купа сміття.

Я важко зітхнув. Взяв цигарки. Вийшов на вулицю, закупив. На мене, широко посміхаючись, мчав на велосипеді мій друг дитинства.

— Чолом!

— Чолом!

— Приїхав?

— Приїхав.

— А я вже хотів до тебе писати. Ніяк не можу поладити з своїми сусідами. То курку вб'ють, то помії на моє подвір'я виллють. Може б, ти їх в газету протягнув?

виплюнув бичка. Мовчки зітхнув. Узявся рукою за серце.

— Ти що, нездужаєш? — спитав друг дитинства.

— Трохи.

— То йди відпочивай. Поговоримо про це завтра...

Вдома на мене вже чекала далека родичка.

— Мені сказали, що ти приїхав. Я одразу й прийшла. Маю скаргу подати. Може б, ти допоміг...

Вночі мене шарпали кошмари. Здавалося, що повна хата людей. Кричать:

— Покритикуй! Напиши! Пропісоч! Проперчи! Протягни!

Я ледве дихав. Я пищав:

— Дайте відпочити.

— Ах, ти не хочеш? — кричали вони.— Бюрократ! Ми на тебе напишемо!

Другий день відпустки я провів на вулиці, навпроти садиби дядька Семена. Засипав калюжу, копав рів. На третій — перейшов до сусіда ремонтувати пліт. Четвертого дня вивозив сміття з-перед вікон сільмагу. П'ятий день пройшов у нерівній борні з сусідкою мого друга дитинства. Тільки-но вона вихлюпувала помиї на його подвір'я, я вискакував з кущів з відром і відповідав тим же. В результаті цієї баталії загинули три її курки, одна качка. Пес, якого вона намагалася загітувати проти мене, зазнав легкої травми і не вилазив з буди.

Тепер уже п'ятнадцятий день я переписую скарги далекої родички. Роботи вистачило б ще на дві відпустки. Але до мене вже приходили з проханням написати в газету, що на подвір'ї росте кропива, жінка не хоче підмітати хату, горобці на городі не бояться опудала. Людям треба ж допомагати.